

uvcdeného nařízení. § 6 nařízení ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. z. a n. ustanovuje výslovně, že nárok na vrácení toho, co bylo plněno proti jeho předpisu, promlčuje se do roka a proto tato lhůta není propadnou, nýbrž promlčecí. O tomto soukromoprávním nároku rozhodují soudy, které dle §u 1501 obč. zák. nejsou oprávněny, přihlížeti z úřední moci k jeho promlčení. Na tom ničeho nemění předpis třetího odstavce §u 6 nařízení, že tohoto nároku nelze se předem vzdáti. Tvzení stěžovatele, že soud přes tuto zákonnou ochranu tohoto nároku jest povinen, v neprospěch poškozeného z úřední moci žalobu zamítnouti, byla-li podána po uplynutí jednorocní lhůty, odporuje smyslu a účelu §u 6 nařízení o ochraně nájemníku. Názor odvolacího soudu, že v tomto případě přichází v úvahu také předpis třetího odstavce §u 2 b) tohoto nařízení, souhlasí s právním stanoviskem, jež zaujal Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 15. dubna 1924, č. j. Rv II 63/24 čís. sb. 3727, kde poukázal k tomu, že zásada vyslovená v tomto §u platí zajisté, byť i to výslovně nebylo v nařízení tom vysloveno, obdobně i v poměru majitele domu k nájemci. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje celý duch tohoto nařízení, zejména jeho ustanovení, obsažená v §§ech 2, 2 a) a 6. Vytyčuje-li zákonodárce předpis ten pro poměr nájemníka k podnájemníkovi, má to ten důvod, že pravidelně bývají žádány úplaty za bytová zařízení od podnájemníku. Žádána-li však úplata taková od pronajímatele na nájemci, jest zde též právní poměr a též zákonodárný důvod, zamezení požadování nepřiměřeně vysoké úplaty. Za tohoto právního stavu věci nelze se obejít bez doplnění řízení první stolice ve smyslu zrušovacího usnesení odvolacího soudu.

Čís. 4524.

Spor o žalobě dle §u 37 ex. ř. není věci feriální.

Ustanovení druhého odstavce §u 225 c. ř. s., podle něhož soudní prázdniny nemají vlivu na propadlé lhůty v opravném řízení proti rozsudkům pro uznání, platí také pro rozhodnutí takovýchto rozsudků v otázce útrat.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1925, R I 1044 24.)

Nárok dle §u 37 ex. ř., zažalovaný Jindřichem P-em proti Janu K-ovi a oceněný na 10.000 Kč, žalovaný uznal, načež procesní soud první stolice vydal podle žaloby rozsudek pro uznání a přisoudil žalovanému 180 Kč útrat. Rozsudek byl doručen žalobci dne 30. července 1924. Jan K. navrhl dne 22. srpna 1924 exekuci proti Jindřichu P-ovi ku vydobytí útrat. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Poněvadž nejde o věc nepatrnou, ani o rozsudek pro uznání, poněvadž nárok na náklady sporu nebyl uznán, počíná podle ustanovení §u 225 c. ř. s. čtrnáctidení lhůta k odvolání teprve dnem 26. srpna 1924 a nebyl tedy rozsudek ten dne 23. srpna 1924, kdy exekuce byla povolena, právoplatným a netvořil ještě exekuční titul, jímž jest podle §u 1 ex. ř. jen rozsudek právoplatný.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D u v o d y:

Stěžovatel není sice v právu, pokud tvrdí, že vybavovací žaloba podle §u 37 ex. ř., ve které předmět sporu oceněn byl na 10.000 Kč, jest věcí feriální podle §u 223 odstavec druhý c. ř. s., neboť taková žaloba vznikla sice z podnětu exekučního řízení (§ 17 odstavec druhý ex. ř.), ale nenáleží k exekučnímu řízení, nýbrž zahajuje samostatnou rozepři podle předpisů civilního řádu soudního. V ostatním však dlužno dáti dovolacímu rekursu za pravdu. Exekučním titulem, na jehož základě procesní soud exekuci povolil, jest rozsudek, jímž byla p r o u z n á n í žalovaného (nynějšího vymáhajícího věřitele) prohlášena mobilární exekuce podle §u 37 ex. ř. za nepřipustnou, jímž však byl žalobce (nynější povinný) odsouzen podle §u 45 c. ř. s., aby nahradil žalovanému útraty sporu 180 Kč 40 h, o jejichž vydobytí jde. Nález rozsudkový obsahuje tedy jednak rozhodnutí ve věci hlavní na základě uznání, jednak rozhodnutí o útratách sporu na základě sporného jednání. Jde nyní o otázku, zda onen rozsudek i co do útrat jest rozsudkem pro uznání, o kterém platí předpis §u 225 odstavec druhý c. ř. s. K otázce té sluší přisvědčiti, neboť předmětem rozsudku jest jen věc hlavní (§ 404 c. ř. s.) a jen ta rozhoduje o povaze rozsudku, jako rozsudku pro uznání. Jde to na jevo také z §u 395 c. ř. s., ve kterém míní se »nárokem proti žalovanému vzneseným« také jen nárok ve věci hlavní. Je-li tomu tak, neměly podle §u 225 odstavec druhý c. ř. s. soudní prázdniny vlivu na počátek a běh 14denní lhuty k podání opravných prostředků proti tomuto rozsudku, ať by opravný prostředek podal žalobce nebo žalovaný a ať by šlo o odvolání z rozhodnutí ve věci hlavní (§§ 461, 464 c. ř. s.), neb o rekurs z rozhodnutí o nákladech sporu (§§ 55, 514, 521 c. ř. s.). Zákon v §u 225 odstavec druhý c. ř. s. nijak nerozeznává, o jaký opravný prostředek jde a která z obou stran chce opravného prostředku použití, nýbrž mluví docela všeobecně jen »o konečných lhůtách v řízení opravném«. Nelze tedy souhlasiti s názorem rekursního soudu, jenž klade váhu na to, že útratový nárok tehdejším žalobcem a nynějším povinným uznán nebyl, neboť neuznání útratového nároku, jenž kotví v předpisech práva procesního a jest jen nárokem podružným (viz také plenární usnesení ze dne 20. května 1924, pres. 298/24, čís. sb. 3868), nemá významu pro posouzení otázky, zda jde o rozsudek na základě uznání. Ježto rozsudek, o který jde, nebyl u přítomnosti obou stran prohlášen (§ 416 odstavec třetí c. ř. s.), nýbrž podle §u 415 c. ř. s. vyhrazen a písemně doručen teprve dne 30. července 1924 a ježto proti němu do 14 dnu opravný prostředek podán nebyl, stal se tím právoplatným (§ 7 ex. ř.), takže procesní soud správně vyhověl exekuční žádosti, podané až 22. srpna 1924 a bylo tudíž jeho usnesení obnoviti.

Čís. 4525.

Poznámku spornosti dle §§ 61 a 66 knih. zák. lze povoliti jen tomu, kdo byl neplatným vkladem zkrácen ve svém knihovním právu a napadá sporem vklad z důvodu neplatnosti, žádaje o obnovu předchozího knihovního stavu.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1925, R I 1050/24.)